

241

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 24 czerwca 1992 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wysokości równoważników pieniężnych za wyżywienie i ubranie oraz świadczenia pieniężnego wypłacanego poborowym odbywającym służbę zastępczą.

Na podstawie art. 193 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1992 r. Nr 4, poz. 16 i Nr 40, poz. 174) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 20 marca 1992 r. w sprawie wysokości równoważników pieniężnych za wyżywienie i ubranie oraz świadczenia

pieniężnego wypłacanego poborowym odbywającym służbę zastępczą (Dz. U. Nr 31, poz. 133) w § 1 w ust. 1 wyrazy „18 400 zł” zastępuje się wyrazami „21 500 zł”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1992 r.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: p. o. *J. Kropiwnicki*

242

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I GOSPODARKI ŻYWNOŚCIOWEJ

z dnia 20 czerwca 1992 r.

w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach o pozbawienie lub zawieszenie prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii oraz orzekania o niezdolności do jego wykonywania.

Na podstawie art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 1991 r. Nr 8, poz. 27) zarządza się, co następuje:

§ 1. Postępowanie w sprawach o pozbawienie lub zawieszenie prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii ze względu na jego stan zdrowia prowadzi okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna, na której obszarze lekarz weterynarii wpisany jest do rejestru członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej.

§ 2. 1. Okręgowa rada lekarska na wniosek okręgowej rady lekarsko-weterynaryjnej powołuje komisję lekarską, zwaną dalej „komisją”, orzekającą o niezdolności do wykonywania zawodu przez lekarza weterynarii ze względu na jego stan zdrowia.

2. W skład komisji wchodzi trzech lekarzy, którzy wybierają spośród siebie przewodniczącego.

3. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna powiadamia lekarza weterynarii, którego dotyczy postępowanie, o wszczęciu postępowania, powołaniu komisji i jej składzie.

§ 3. 1. Lekarz weterynarii, którego dotyczy postępowanie, może wskazać lekarza nie będącego członkiem komisji jako swojego męża zaufania.

2. Mąż zaufania może uczestniczyć we wszystkich czynnościach komisji, z wyjątkiem orzekania.

§ 4. 1. Komisja wydaje orzeczenie na podstawie przeprowadzonego badania i zgromadzonej dokumentacji.

2. Komisja może skierować badanego lekarza weterynarii na badanie dodatkowe lub obserwację w specjalistycznym zakładzie opieki zdrowotnej.

3. Jeżeli lekarz weterynarii odmawia poddania się badaniu przez komisję, badaniom dodatkowym lub obserwacji w zakładzie opieki zdrowotnej albo 3-krotnie nie zgłosił się na badanie w wyznaczonym terminie, komisja powiadamia o tym bezzwłocznie okręgową radę lekarsko-weterynaryjną.

§ 5. 1. Komisja powinna wydać orzeczenie nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia jej powołania.

2. W uzasadnionych przypadkach okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna może przedłużyć termin wydania orzeczenia.

§ 6. 1. Z dokonanych czynności komisja sporządza protokół, który zawiera:

- 1) oznaczenie czasu i miejsca posiedzenia komisji,
- 2) imiona i nazwiska członków komisji,
- 3) imię i nazwisko badanego lekarza weterynarii oraz sposób stwierdzenia jego tożsamości,
- 4) okoliczności, które spowodowały przeprowadzenie badania,
- 5) orzeczenie komisji wraz z uzasadnieniem,
- 6) podpisy członków komisji.

2. Do protokołu komisja dołącza dokumentację uzyskaną w związku z badaniem stanu zdrowia lekarza weterynarii.

3. Członek komisji, który nie zgadza się ze zdaniem większości członków, może złożyć na piśmie odrębne stanowisko wraz z uzasadnieniem, które dołącza do protokołu.

4. Komisja przedstawia bezzwłocznie protokół okręgowej radzie lekarsko-weterynaryjnej.

§ 7. Jeżeli orzeczenie komisji nie daje podstaw do pozbawienia lekarza weterynarii prawa wykonywania zawodu lub zawieszenia tego prawa, okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna podejmuje uchwałę o umorzeniu postępowania.

§ 8. 1. Od uchwały okręgowej rady lekarsko-weterynaryjnej o pozbawieniu lub zawieszeniu prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii służy odwołanie do Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej.

2. W razie gdy Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna wystąpi do Naczelnej Rady Lekarskiej o powołanie komisji lekarskiej w innym składzie, w postępowaniu odwoławczym stosuje się przepisy § 2 ust. 2 i 3 oraz § 3—6.

§ 9. O podjętej uchwale okręgowej lub Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej o pozbawieniu lub zawieszeniu prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii powiadamia się niezwłocznie organ ewidencyjny, zakład pracy i wojewódzkiego lekarza weterynarii.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej:

p. o. *G. Janowski*

243

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 11 czerwca 1992 r.

w sprawie postępowania dyscyplinarnego w stosunku do strażaków Państwowej Straży Pożarnej.

Na podstawie art. 121 ust. 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. Nr 88, poz. 400 i z 1992 r. Nr 21, poz. 86) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Właściwość przełożonych w sprawach dyscyplinarnych

§ 1. 1. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych w stosunku do strażaków Państwowej Straży Pożarnej, zwanych dalej „strażakami”, właściwi są przełożeni określani w ust. 2 i 3, zwani odpowiednio:

- 1) w I instancji — „właściwymi przełożonymi”,
- 2) w II instancji — „wyższymi przełożonymi”.

2. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych strażaków mianowanych na stanowisko służbowe są właściwi:

- 1) wobec mianowanych w jednostce ratowniczo-gaśniczej:
 - a) w I instancji — dowódca tej jednostki,
 - b) w II instancji — właściwy miejscowo komendant rejonowy Państwowej Straży Pożarnej,
- 2) wobec mianowanych w komendzie rejonowej Państwowej Straży Pożarnej:
 - a) w I instancji — komendant rejonowy Państwowej Straży Pożarnej,
 - b) w II instancji — właściwy miejscowo komendant wojewódzkiej Państwowej Straży Pożarnej,
- 3) wobec mianowanych w komendzie wojewódzkiej Państwowej Straży Pożarnej:

- a) w I instancji — komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej,
- b) w II instancji — Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej,

- 4) wobec mianowanych w szkole i jednostce badawczo-rozwojowej Państwowej Straży Pożarnej:
 - a) w I instancji — odpowiednio komendant szkoły lub dyrektor jednostki,
 - b) w II instancji — Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej,

- 5) wobec mianowanych w Komendzie Głównej Państwowej Straży Pożarnej:
 - a) w I instancji — Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej,
 - b) w II instancji — Minister Spraw Wewnętrznych.

3. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych strażaków powoływanych na stanowiska służbowe są właściwi:

- 1) wobec dowódców jednostek ratowniczo-gaśniczych oraz komendantów rejonowych Państwowej Straży Pożarnej i ich zastępców:
 - a) w I instancji — właściwy miejscowo komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej,
 - b) w II instancji — Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej,
- 2) wobec zastępców Komendanta Głównego, komendantów wojewódzkich, komendantów szkół, dyrektorów jednostek badawczo-rozwojowych Państwowej Straży Pożarnej oraz ich zastępców:
 - a) w I instancji — Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej,